

РЕШЕНИЕ

№ 26276

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4353** по описа за **2026** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (УС на АПИ) чрез юрисконсулт С. Г. срещу Решение № 741/ 02.03.2026г. по НАХД № 11683/2025г. на СРС, 110 състав, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от А“ПИ“-МРРБ, с който на „Транспрес Грийн“ ЕООД-гр.В. Т., представлявано от управителя В. С. С., е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева, за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП. С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на решението, моли съда да постанови решение, с което да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Ответникът – „Транспрес Грийн“ ЕООД-гр.В. Т., представлявано от управителя В. С. С., редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по [чл. 211, ал. 1 АПК](#) във вр. с [чл. 63, ал. 1 ЗАНН](#), от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол,

поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 21.06.2023г., в 15:05 часа, е установено нарушение с ППС, собственост на „Транспрес Грийн“ ЕООД - товарен автомобил „ДАФ ХГ 480 ФАР“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 27000, брой оси 3, екологична категория ЕВРО VI Е, без ремарке, в [община], за движение по път А-6 км.60+705, с посока Намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС частично не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, тъй като за посоченото ППС има маршрутна карта, но платената категория е по-малка от измерената.

Издаден е електронен фиш №[ЕГН] за нарушение на разпоредбата на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, съобразно утвърден образец на електронен фиш, по силата на който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 1 вр. ал. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП на дружеството-собственик на автомобила е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

За да отмени оспорения електронен фиш, съдът се е позовал на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при приложението на специалния ред по чл. 189ж от ЗДвП, по който е констатирано и санкционирано нарушението по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания електронен фиш на дружеството е вменено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба собственикът на пътно превозно средство е длъжен да не допуска движение на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Съгласно чл. 179, ал. 3б, изр. 1 и 3 от ЗДвП собственикът на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с "глоба" в размер 2500 лева, а ако е юридическо лице/едноличен търговец – с "имуществена санкция" в размер 2500 лева. Когато в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател, имуществената санкция по ал. 2 се налага на него / чл. 187а, ал. 3 от ЗДвП/.

Настоящата инстанция изцяло споделя изложените от въззивния съд доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост на обвинението. Обжалваният електронен фиш е издаден преди 13.02.2024г. – датата, на която с ДВ бр. 13 от 13.02.2024г. е изменена разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП, следователно към момента на издаването му не е възможно ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушител по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП.

Крайният извод на съда се явява правилен и с оглед постановеното от СЕС по дело С-61/23 Решение от 21.11.2024 г., че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда

възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. От изложено следва, че налагането на имуществена санкция във фиксиран размер от 2500 лв., за което е издаден процесният ЕФ, се явява направено в противоречие с принципа за съразмерност, което противоречие на самостоятелно правно основание обуславя незаконосъобразността на процесния ЕФ.

В т. 49 от Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. е посочено, че ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение. Според СЕС, единственото предвидено в тази система адаптиране на размера глобите се отнася до категорията, към която спада съответното превозно средство, която се определя въз основа на броя на осите му, но това адаптиране не отчита характера и тежестта на извършеното нарушение.

В т. 50 от Решението, Съдът на Европейския съюз е посочил, че при налагането на наказанието сезираният съд не може да вземе предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане, е фиксиран и не се променя нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на ТОЛ таксата за даден маршрут. Освен това адаптирането е изключено, дори ако разстоянието може да бъде изчислено впоследствие. При тези съображения следва да се посочи, че законодателното предвиждане на една абсолютна по размер имуществена санкция изключва възможността съда да извърши преценка относно съразмерността на наказанието и да наложи размер различен от фиксирания такъв.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 290 евро или 567.19 лева съгласно представения договор за правна помощ. Съдът намира, че направеното от касатора възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, е неоснователно, тъй като същото е в размер по-нисък от минималния размер, определен в чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Размерът на адвокатското възнаграждение не е прекомерен и съответства на фактическата и правна сложност на делото, и е в съответствие с тълкуванията, дадени с Решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024г. по дело С-438/22, че посочените в Наредба № 1 от 09.07.2024г. размери на адвокатските възнаграждения, могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда, като същите подлежат на преценка с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 741/ 02.03.2026г. по НАХД № 11683/2025г. на СРС, 110 състав, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от А Агенция "Пътна инфраструктура".

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „Транспрес Грийн“ ЕООД-гр.В. Т., ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. С. С., съдебни разноски по делото в размер на 290

евро или 567.19 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.